

Sygn. akt III U 588/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2014r. w Suwałkach

sprawy **A. H.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem A. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 15 lipca 2013 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 588/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.07.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) odmówił A. H. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak stwierdzonej niezdolności do pracy.

W odwołaniu A. H. domagała się zmiany decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniosła, iż w dniu 20.11.2009r. orzecznik ZUS stwierdził u niej niezdolność do pracy i istniała ona do 30.11.2010r. W chwili obecnej jej stan zdrowia nadal czyni ją niezdolną do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

A. H. (ur. (...)) W okresie od 16.03.2009r. do 10.11.2009r. była uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego. W dniu 06.05.2013r. wystąpiła z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy i był to jej pierwszy wniosek. Odwołująca ma wykształcenie techniczne – chemik. Pracowała jako laborant oraz składacz wiązek samochodowych.

Lekarz orzecznik nie stwierdził u odwołującej niezdolności do pracy. Komisja lekarska ZUS również nie uznała odwołującej za niezdolną do pracy.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawczynie, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj schorzeń rozpoznanych u odwołującej. Biegli lekarze sądowi zostali zobowiązani do wypowiedzenia się czy wnioskodawczynie jest częściowo niezdolna do pracy, jeżeli tak, czy jest to niezdolność stała czy okresowa. Przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną oraz przeprowadzili badanie odwołującej.

Pierwszą opinię sporządzili biegli z zakresu neurologii, psychiatrii i urologii, którzy rozpoznali u odwołującej schorzenia neurologiczne, urologiczne, zaburzenia psychiatryczne oraz zespół cieśni obu nadgarstków. Zaopiniowali, iż stopień nasilenia i przebieg tych schorzeń nie czynią odwołującej niezdolną do pracy (k. 20-22). Pod względem neurologicznym biegli nie stwierdzili istotnych zaburzeń sprawności kręgosłupa, a aktualny stopień wydolności ruchowej nie powoduje u niej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Pod względem urologicznym i psychiatrycznym nie stwierdzili niezdolności do pracy.

Drugi zespół biegłych lekarzy sądowych, w skład którego wchodził specjalista z zakresu neurologii i ortopedii, rozpoznał u odwołującej schorzenia neurologiczne, ortopedyczne, w tym stan po operacji przebytej w dniu 08.01.2014r. (k. 49-51) Zaopiniowali, iż stwierdzone schorzenia i stopień ich klinicznego nasilenia nie czynią wnioskodawczynie niezdolną do pracy. Pod względem neurologicznym biegli nie stwierdzili dysfunkcji OUN w stopniu uniemożliwiającym pracę. Po przebyciu w dniu 08.01.2014r. zabiegu operacyjnym odwołująca jest czasowo niezdolna do pracy i przebywa na zasiłku chorobowym.

Sąd zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego (art. 57 ust. 1 pkt 2), uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Kwestię niezdolności do pracy reguluje art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2) zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowań, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Kwestię niezdolności do pracy Sąd rozważył bazując przede wszystkim na opiniach biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni. Biegli nie stwierdzili, aby jej obecny stan zdrowia czynił ją niezdolną do pracy. Opinie były jednoznaczne w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz braku istnienia niezdolności do pracy. Konkluzje opinii są stanowcze i jednoznaczne. Sąd uznał ją za wiarygodny dowód w sprawie i uwzględnił w całości zawarte w niej wnioski.

Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie, generalnie uznając, iż istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. przykładowo wyrok z dnia 24.08.2010r., I UK 64/10 - LEX nr 653663, czy wyrok z dnia 6.01.2009r., II UK 125/08 – LEX 737388). Przy ocenie niezdolności do pracy o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Subiektywne odczucia odwołującej nie mogą zatem stanowić podstawy do uznania jej za niezdolną do pracy. Podkreślenia wymaga, iż odwołująca nie została uznana przez biegłych sądowych za niezdolną do pracy.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt